

Rožmberský sonet

Vteřiny, kdy Ti nesmím psát,
táhnou se jako líná smůla.
Proč jsi mě tehdy uhranula?
Dnes miluju Tě na kvadrát

a ruším, co jsem slíbil kdysi,
že nevylovím cizí vody.
Červenou růži utrhni si,
ať znovu vstanou slavné rody.

Zuzanou buď, já Petrem Vokem
stanu se, spolu lehkým krokem
protančíme pět století.

Půlnoční jiskra vyletěla,
ozáří klenot Tvého těla,
zlatý terč, rudé okvěti.

Poutní kostel v Klokootech

Tolik vladařů překonal,
ani nekynul,
ani nemizel,
veliký tak akorát do hledáčku poutníka.
A přece za několik let,
sotva mé dětství pláchlo za Kotnov,
umensil se tak nenávratně.

Tu hádanku dám Otcí,
má na to čas a kolárek.
Pak zavřu vrata oděná do mědi
a mé kroky se kompasí do cesty křížovaté.

Ruměnice v kořenech lip
(aspoň na něco se můžu spolehnout)
a Ježíš, který ponese svůj náklad
do rozdrolení malty.

Zánik tradičních řemesel

Krajánkům dali štempl do občanky,
básníkům zálohu na vděčné časy,
semleli mlýny i s pány otcí.
Zbyl prý jen nějaký Polohrubín
odněkud z jižních Čech.

Před letní bouří

Hltavě dopít
a zatroubit prádлу na ústup,
než kolem pojede odbrzděný kropicí vůz.

Za chvíli nebe
típne o zem svou první ranní.
Tím spustí demoverzi pekla.

Strom,
do něhož uhodí blesk,
bude už navždy schizofrenik.

Den maskaronů

Nedělním ránem znějí nedočkávané zvony.
To je ten čas, kdy ožívají maskarony.

V poledním slunci lidé nastavují clony.
To je ten čas, kdy zašklebí se maskarony.

Ospalé dítě hladí vlídná ruka bony.
To je ten čas, kdy víčka tíží maskarony.

Zšeřelým sálem měkce doznívají tóny.
To je ten čas, kdy usínají maskarony.

V sadech a parcích sovy pořádají hony.
To je ten čas, kdy hluboce spí maskarony.

Haiku o rozdílných životních hodnotách

Jikry a mlíčí!
Přijedu mastnou tyčí.
Což se Ti přičí.

Muzikant na cestách

Raději nevědět,
kdo všechno přiznal rytmus
na téhle swingující posteli.
A potlesk?
Jen skandovaný děšť.

Náhrobní amen

Zde leží dobrý člověk.
Koupával se sice ve špíně,
ale uměl toho moc hezky litovat.